

Sirocco 7 Levante

Básníkovi D. I. Antoniu

Věci jež změnily naši podobu
hlouběji než myšlenka a více
jako naše krev a více
se ponořily do poledního žáru
na stěžni.

Mezi řetězy a příkazy
nikdo si nevzpomíná.

Jiné dny jiné noci
těla, bolest i rozkoš
rozbitá trpkost lidské nahoty
nižší než pepřovníky u prašných cest
a tolik okouzlení tolik symbolů
na poslední větvi;
ve stínu velké lodi
vzpomínka je stín.

Ruce které se nás dotýkaly nám nepatří, jen
hlouběji když tmavnou růže
rytmus v stínu hory jak cikády
prší na naše mlčení uprostřed noci
hledaje spánek moře
propadá se do spánku moře.

Ve stínu velké lodi
v tu hodinu co skřípal naviják
jsem zanechal svou něhu směnárníkům.

Pillio, 19. srpna 1935

Po způsobu G. S.

Kamkoli odejdu, Řecko mě zraňuje.

Na Péliu mezi kaštany košile Kentaurova
sklouzla mezi listy a zahalila mé tělo,
když jsem stoupal vzhůru, moře mne sledovalo
i ono stoupalo do výše jako rtuť teploměru,
dokud jsme nenašli horský pramen.
Na Santorini, když jsem se dotýkal potápějících se ostrovů
když jsem slyšel jak hraje píšťala na skalách z pemzy,
přibil mi ruku na lodní zábradlí
šíp náhle vystřelený
z krajiny zmizelého mládí.
V Mykénách jsem zdvihl velké balvany a poklady Átreovců
a odpočíval s nimi v hotelu „Krásné Meneláovy Heleny“.
Ztratily se až při úsvitu, když promluvila Cassandra
s kohoutem zavěšeným na černém krku.
Na ostrovech Spetses, Poru a Mykonu
se mi protivily barkaroly.

Co chtějí všichni, co říkají,
že jsou v Athénách nebo v Pireu?
Jeden přichází ze Salamíny a ptá se jiného, zda „nepřichází
snad z náměstí Svornosti“.

„Ne, jdu z náměstí Ústavy,“ odpovídá spokojeně,
„potkal jsem Janise, pozval mě na zmrzlinu“.
Mezitím Řecko cestuje,
nevíme nic, nevíme, že všichni jsme vylodění námořníci,
neznáme trpkost přístavu, když všechny lodě jsou na cestách
a posmíváme se těm, kteří to cítí.

Zvláštní to lidé! Říkají, že jsou v Attice a nejsou nikde,
kupují sladkosti, jako když chystají svatbu,
obstarávají si vlasový gel, fotografují se,
člověk, kterého jsem viděl dnes sedět – za ním holubi
a květiny –

dovolil starému fotografovi, aby vyhlazoval vrásky,
které zanechaly na jeho tváři
všichni nebeští ptáci.

A mezitím Řecko cestuje, stále cestuje,
a když vidíme, jak Egejské moře rozkvetlo mrtvolami,
byli to ti, kteří chtěli doplavat k velké lodi,
ti, kteří neměli trpělivost čekat na loď, které nemohly vyplout,
ELSU, SAMOTHRÁKU, AMVRAKIKO.
Loď teď houkají, když večer padá na Pireus,
houkají, stále houkají, ale žádný naviják se nehýbe,
žádný řetěz se mokřý nezablýskl na večerním slunci,
jež zapadá,
kapitán stojí jak kámen pokrytý bělobou a zlatem.

Kamkoli odejdu, Řecko mne zraňuje
závěsy hor, skupiny ostrovů, holé skály...
Loď, která je na cestě, má jméno AG ÓNIA 937.

Aulis, v očekávání, aby vyplula
léto 1936

Stařec

Už přešlo tolik stád a tolik chudých
i bohatých jezdců, jini
ze vzdálených krajů strávili
noc v příkopech cest
zapálili ohně proti vlkům, vidíš
popel? Zčernalé kruhy zacelené.
Je pln znamení jako cesta.
Tam výš do vyschlé studny hodili vzteklé
psy, nemá oči je plný
znamení a lehký; duje vítr;
nerozlišuje nic ví vše,
prázdné roucho cikády na dutém stromě
nemá oči ani v rukou, zná
úsvit i soumrak zná hvězdy
jejich krev mu nedává život, není ani
mrtev, nemá rod nezemře
jen tak na něj zapomenou, nemá potomky.
Unavené nehty. Na jeho prstech
rýsují kříže na ztuchlých vzpomínkách
zatímco temný vítr duje. Sněží.

Viděl jsem jinovatku na tvářích
viděl jsem zvlhlé rty zmrzlé slzy
v koutku oka, viděl jsem rys
bolesti vedle chřípí i úsilí
v kořeni ruky, viděl jsem tělo, jak se konci blíží.
Není sám tento stín připoutaný
k suché holi, jenž se neohne